

Aj keď sa nám naša história zdá ťažká, vždy ju môžeme odovzdať Bohu a začať odznova

Tlačová kancelária Svätej stolice zverejnila text katechézy pápeža Františka pripravenej na 26. marca z cyklu „Ježiš Kristus, naša nádej“ v rámci Jubilejného roka 2025.

26.03.2025

Evanjelium podľa Jána (4,10)

Ježiš jej odpovedal: „Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí: ‘Daj sa mi napit’“, ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu.“

Samaritánka: „Daj sa mi napit’“

Milí bratia a sestry, po tom, ako sme rozjímali o stretnutí Ježiša s Nikodémom, ktorý išiel hľadať Ježiša, dnes premýšľame o tých momentoch, keď sa zdá, že nás on práve tam čaká, na križovatke nášho života. Sú to stretnutia, ktoré nás prekvapia a na začiatku sme možno aj trochu nedôverčiví – snažíme sa byť opatrní a pochopiť, čo sa deje.

Toto pravdepodobne bola aj skúsenosť samaritánky, o ktorej sa hovorí v štvrtom kapitole Evanjelia podľa Jána (por. 4,5–26). Neočakávala, že nájde muža pri

studni na poludnie, naopak dúfala, že nenájde nikoho. V skutočnosti ide čerpať vodu zo studne v nezvyčajnej hodine, keď je veľmi horúco. Možno sa táto žena hanbí za svoj život, možno sa cítila posudzovaná, odsúdená, nepochopená, a preto sa izolovala a prerušila vzťahy so všetkými.

Aby Ježiš išiel do Galiley z Judei, mohol si vybrať inú cestu a neprechádzať cez Samáriu. Bolo by to aj bezpečnejšie, vzhľadom na napäté vzťahy medzi Židmi a Samaritánmi. On však chcel prejsť cez to miesto a zastavil sa pri tej studni práve v tej hodine! Ježiš nás čaká a zjavuje sa práve vtedy, keď si myslíme, že pre nás už niet nádeje. Studňa, v starovekom Blízkom východe, je miestom stretnutia, kde sa niekedy uzatvárajú manželstvá a kde sa uskutočňujú zasnuby. Ježiš chce pomôcť tejto žene pochopiť, kde

hľadať skutočnú odpoveď na jej túžbu byť milovaná.

Téma túžby je kľúčová pre pochopenie tohto stretnutia. Ježiš je prvý, kto vyjadril svoju túžbu: „Daj sa mi napiť!“ (verš 10). Aby otvoril dialóg, Ježiš sa ukazuje ako slabý, čím sa druhá osoba cíti pohodlne a zabezpečí, aby sa nebála. Smäd je často, aj v Biblii, obrazom túžby. Ale Ježiš tu najprv túži po spasení tejto ženy. „Ten, kto žiadal piť – hovorí svätý Augustín – mal smäd po viere tejto ženy.“ [1]

Ak Nikodém išiel za Ježišom v noci, tu Ježiš stretáva Samaritánku na poludnie, v čase, keď je najviac svetla. Je to totiž chvíľa zjavenia. Ježiš sa jej ukazuje ako Mesiáš a zároveň osvetľuje jej život. Pomáha jej prečítať si svoj príbeh novým spôsobom, hoci je komplikovaný a bolestivý: mala päť manželov a teraz je so šiestym, ktorý nie je jej manžel.

Číslo šesť nie je náhodné, ale zvyčajne označuje nedokonalosť. Možno je to alúzia na siedmeho ženícha, na toho, ktorý konečne dokáže uspokojiť túžbu tejto ženy, aby bola skutočne milovaná. A tým ženíchom môže byť iba Ježiš.

Keď si žena uvedomí, že Ježiš pozná jej život, zmení tému a začne hovoriť o náboženskej otázke, ktorá delila Židov a Samaritánov. To sa občas stáva aj nám, keď sa modlíme: v momente, keď Boh zasahuje do nášho života s našimi problémami, sa niekedy stratíme v úvahách, ktoré nám vytvárajú ilúziu úspešnej modlitby. V skutočnosti sme si postavili ochranné bariéry. Pán je však vždy väčší, a tejto Samaritánke, ktorej by podľa kultúrnych noriem ani nemala byť venovaná reč, daruje najvyššie zjavenie: hovorí jej o Otcovi, ktorý má byť uctievaný v duchu a pravde. A keď ona, opäť prekvapená, poznamená, že potom je

lepšie čakať na Mesiáša, On jej povie: „To som ja, čo sa rozprávam s tebou“ (verš 26). Je to ako vyhlásenie lásky: Ten, koho čakáš, som ja. Ten, kto môže konečne naplniť tvoju túžbu byť milovaná.

V tom momente žena beží zavolať ľudí z dediny, pretože práve zo skúsenosti, keď sa cítime milovaní vyplýva poslanie. Aké posolstvo by inak mohla priniesť, keby nemala skúsenosť, že je pochopená, prijatá a že jej bolo odpustené? Je to obraz, ktorý by nás mal donútiť zamyslieť sa nad naším hľadaním nových spôsobov evanjelizácie.

Rovnako ako zamilovaná osoba, aj samaritánka zabudla svoju nádobu pri nohách Ježiša. Ťarcha tej nádoby, ktorá jej zakaždým, keď sa vracala domov, pripomínala jej stav a búrlivý život, je teraz odložená pri nohách Ježiša. Minulosť už nie je ťarchou, bolo jej odpustené. A tak je to aj s

nami: aby sme mohli ohlasovať evanjelium, musíme najprv odložiť svoju ťarchu pri nohách Pána, odovzdať mu ťarchu našej minulosti. Iba zmierení ľudia môžu prinášať evanjelium.

Milí bratia a milé sestry, nestrácajme nádej! Aj keď sa naša minulosť javí ťažká, komplikovaná, možno dokonca zničená, vždy máme možnosť odovzdať ju Bohu a začať našu cestu nanovo. Boh je milosrdenstvo a vždy nás čaká!

Preklad Martin Jarábek

[1] *Homília* 15,11.

Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/aj-ked-sa-
nam-nasa-historia-zda-tazka-vzdy-ju-
mozeme-odovzdat-bohu-a-zacat-
odznova/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/aj-ked-sa-nam-nasa-historia-zda-tazka-vzdy-ju-mozeme-odovzdat-bohu-a-zacat-odznova/) (06.08.2025)